

OBITUARY

<https://www.dignitymemorial.com/obituaries/silver-spring-md/anthony-toan-duong-8784727>

Anthony Toan Thieu Duong

(November 2, 1945 – July 20, 2019)

Toan T. Duong, beloved husband, father, grandfather came to rest on July 20, 2019 at 73 years of age.

He was born in Nam Dinh, Vietnam on November 2, 1945 to Mr. Gian T. Duong and Mrs. Van T. Vu. He graduated with honors from Vietnam's most prestigious engineering school with a degree in industrial engineering, then became an instructor there. He served for 7 years in the Army of the Republic of Vietnam (ARVN) during the war, reaching the rank of 1st Lieutenant. He also taught physics courses at the National Military Academy in Dalat. As Vietnam fell to communism, he escaped Saigon in 1975 to start a new life in the U.S.

Toan's first paycheck in America was earned while he was a cook in Landover, MD. At "Porch on the Mall" restaurant, he quickly fell in love with Coca-Cola, and savored this fine American beverage until his final day of life. He then found employment with the Montgomery County Government, while also pursuing advanced studies at the University of Maryland. In fact, he enjoyed a rewarding 32 year career working for the county, the majority of this time as a senior computer systems analyst. With his intelligence and aptitude for problem-solving, he excelled at this position, earning several awards during his esteemed career.

Toan had a sharp, witty way with words and song lyrics that brought unbridled eruptions of laughter to those around him. He had an extraordinarily kind, loyal, and generous spirit. Truly, he had one real passion in life: frequent gatherings with family and friends, to enjoy food and drink, long conversations, and the warm company of others, even through his final days. After all, Toan was genuinely grateful to America for affording his family a life of freedom and opportunity.

Toan's spirit lives on through his loving wife of 49 years Baokinh, sons Lan and Vu, grandchildren An and Vi, his brother Hoan, and his sister Anh.

In lieu of flowers or gifts, the family prefers donations be made to the Ruesch Center for the Cure of Gastrointestinal Cancers at Georgetown University Lombardi Cancer Center, in the memory of Toan T. Duong:

Office of Development
3300 Whitehaven St. NW, Suite 4000, Washington DC 20007
<https://ruesch.georgetown.edu/gift>

CÁO PHÓ

Trong niềm tin vào Chúa Giêsu Kitô Phục Sinh
Gia đình chúng tôi trân trọng kính báo thân bằng quyến thuộc và bạn hữu xa gần:

Chồng, Anh, Cha, Ông Nội của chúng tôi là:

Anthony DƯƠNG THIỆU TOẢN
Cựu Trung Úy Giáo Sư Văn Hóa Vụ, trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam
Cựu Giảng Viên trường Kỹ Sư Phú Thọ, Việt Nam

Sinh ngày 2 tháng 11 năm 1945 tại Nam Định, Việt Nam
Đã được Chúa gọi về lúc 7 giờ 10 phút tối ngày 20 tháng 7 năm 2019
tại Rockville, Maryland, USA

Hưởng Thọ 74 tuổi

Tang Lễ: Thứ sáu 26 tháng 7, 2019

11:00 am – 3:00 pm: Thăm viếng tại nhà quàn Hines-Rinaldi
11800 New Hampshire Avenue
Silver Spring, MD 20904
(301) 622-2290

3:00 pm – 4:00 pm: Di quan tới nhà thờ

4:00 pm – 5:00 pm: Thánh Lễ tại nhà thờ Our Lady of Lourdes
7500 Pearl Street
Bethesda, MD 20814
(301) 654-1287

Lễ tiễn đưa tro cốt đến nghĩa trang Gate of Heaven sẽ được cử hành trong vòng gia đình.

TANG GIA ĐỒNG KHẤP BÁO

Vợ: Đỗ Thị Bào Kinh
Trưởng Nam: Dương Hồng Lĩnh
Thứ Nam: Dương Hồng Vũ, vợ Đặng Trần Phước Tâm và các con (Dương Thúy An và Dương Thúy Vi)

Em Trai: Dương Thiệu Hoan và các con, các cháu
Em Gái: Dương Nguyệt Ánh, chồng Đặng Hữu Thọ, và các con

Thay vì phúng điếu và vòng hoa, xin đóng góp vào quỹ nghiên cứu các bệnh ung thư đường ruột:
THE RUESCH CENTER (IN MEMORY OF TOAN T. DUONG)

Office of Development
3300 Whitehaven St. NW, Suite 4000
Washington DC 20007

Website <https://ruesch.georgetown.edu/gift>

HÌNH ẢNH VỚI GIA ĐÌNH

https://www.dignitymemorial.com/obituaries/silver-spring-md/anthony-toan-duong-8784727?utm_source=obit_alerts&utm_medium=email&utm_campaign=obit_detail&utm_content=view_updates_button

FROM THE FAMILY

FROM THE FAMILY

FROM THE FAMILY

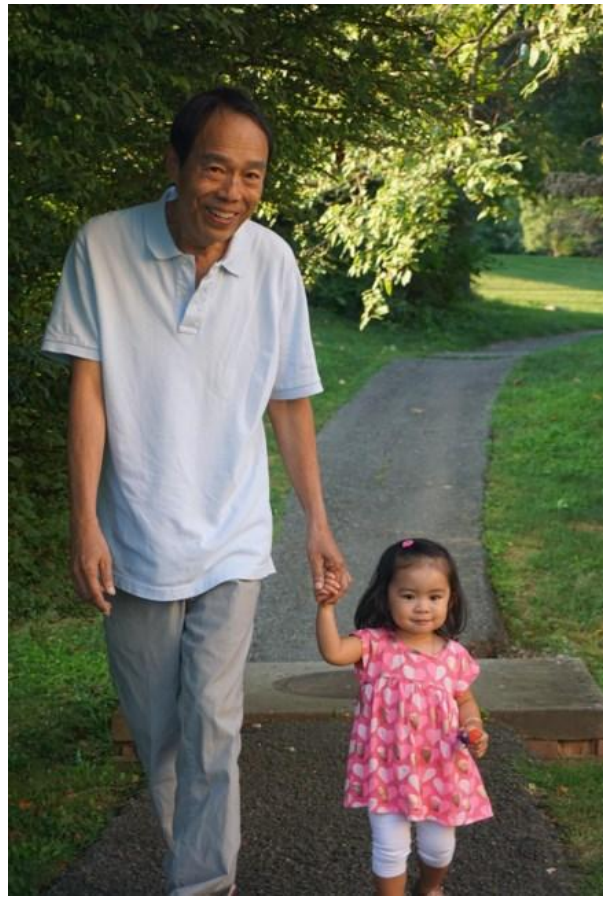

FROM THE FAMILY

FROM THE FAMILY

Khoảng trên 10 năm trước đây, một buổi tối anh Võ Thành Nhân điện thoại nhờ lên phòng thu tại basement nhà anh để giới thiệu buổi lễ trao giải thưởng National Security Medal cho khoa học gia Dương Nguyệt Ánh, tất cả đã được thu hình trước đó. Đây là một giải thưởng quan trọng vì trong số hơn 2 triệu công chức liên bang chỉ có tổng cộng khoảng 15 người được chọn để nhận giải thưởng cho mọi ngành. Khi đến đài VATV, ngồi xem cuốn băng để nhận định trước khi thu phần dẫn giải và bình luận thì tôi để ý đến phần phỏng vấn anh Dương Thiệu Toàn, dáng dấp thanh lịch, giọng nói ôn tồn, lời nói khiêm tốn, anh Toàn cho biết rất khó nói vì là em gái mình, song đưa ra những nhận xét về sự chuyên cần, cố gắng, khả năng phân tích, tổng hợp, kiến thức chuyên môn cao độ và ý chí vững mạnh khi theo đuổi các dự án được giao phó, nhất định đạt được mục đích trong thời gian quy định và ngân sách dự trù.

Vài năm sau trong buổi ra mắt sách của nhà văn Quốc Thái tức là cựu thiếu tá Đinh Hùng Cường, chúng tôi gặp gỡ lần thứ hai, lần này chúng tôi đi có cả vợ chồng, không khí huyền ảo nên rất khó nói chuyện dù chúng tôi ngồi cạnh nhau trong một giảng đường chật kín người tham dự. Ngoài đời khi diện kiến, anh Dương Thiệu Toàn gây ấn tượng hơn nhìn thấy trên màn ảnh vô tuyến truyền hình, thanh lịch và trí thức, tôi giữ mãi hình ảnh này khi chia tay.

Trong niềm tin công giáo, tất cả đều về nhà Cha trên Trời, xin hẹn tái ngộ Anh. Xin trích bài thơ Nguyễn Khuyến khóc Dương Khuê mà tôi học khi học trung học tại Saigon:

Bác Dương thôi đã thôi rồi Nước mây man mác ngậm ngùi lòng ta

Bác già, tôi cũng già rồi Biết thôi, thôi thế thì thôi mới là!

Làm sao bác vội về ngay Chợt nghe, tôi bỗng chân tay rụng rời.

Bác chẳng ở đâu van chẳng ở. Tôi tuy thương, lấy nhớ làm thương

Tuổi già hạt lệ như sương Hơi đâu ép lấy hai hàng chứa chan!

Nguyễn Viết Kim

Silver Spring July 26, 2019

Dương Thiệu Toàn tung cánh hạc về Trời

Vào đầu thập niên 80s của thế kỷ trước, khi làn sóng người Việt tị nạn còn ít ỏi đến Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn, Hoa Kỳ, tôi đã gặp anh Dương Thiệu Toàn lần đầu tiên.

Thuở ấy, sau khi tạm ổn định, một số người Việt tụ họp nhau lại để mở những lớp dạy tiếng Việt cho con em, một số khác, tổ chức những buổi chợ Tết, những buổi văn nghệ, hội họp để đồng hương có dịp gặp gỡ nhau. Chúng tôi, một số người có tâm huyết và tinh thần sinh hoạt cộng đồng đã họp nhau lại để tổ chức những sinh hoạt này. Chúng tôi vừa thảo chương trình, vừa bỏ tiền túi, vừa trang trí hội trường, vừa khiêng bàn ghế, vừa nhặt rác, và dọn dẹp hội trường khi đồng hương ra về.

Trong một buổi sinh hoạt tại cafeteria của một trường tiểu học, tôi và vài người bạn tới hội trường thật sớm để trang trí hội trường, tự kê bàn, kê ghế vì không có tiền để thuê người làm. Đang lui cui bê bàn ghế vã mồ hôi, thì có một người khách tới sớm, đã xông vào cùng khiêng bàn ghế với chúng tôi. Tôi quay qua nhìn, thì thấy một người cao ráo, bánh bao, mặt mũi sáng sủa đang lăng xăng cùng làm việc với chúng tôi. Sau buổi sinh hoạt, anh cũng ở lại dọn dẹp và nhặt rác cùng chúng tôi. Rác quá nhiều, chúng tôi nhìn nhau, nở một nụ cười cảm thông, và anh tự giới thiệu tên anh là Dương Thiệu Toàn.

Anh Toàn là người thông minh, có tầm hiểu biết sâu rộng, tâm địa tốt, vui vẻ, hiền hòa, quý bạn bè, và không bao giờ khoe khoang. Dù quen anh đã lâu, sau này tôi mới được biết anh Dương Thiệu Toàn đã từng là kỹ sư tốt nghiệp danh dự tại trường Kỹ Sư Phú Thọ và đã được mời dạy tại trường này; anh cũng từng là Giáo Sư giảng dạy Văn Hóa tại trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt.

Chín năm qua, anh Toàn đã chống chọi mãnh liệt với căn bệnh ung thư. Những tháng gần đây, anh yếu hơn, nhưng vẫn muốn gặp bạn bè để sinh hoạt văn nghệ, kể chuyện vui, và cười khà khà cùng bạn bè. Chị Bảo Kính, và các cô em cùng bạn bè muốn tạo niềm vui cho anh, nên hầu như mỗi tháng chúng tôi có dịp gặp gỡ nhau một hai lần.

Ngày 20/7/2019 chúng tôi có buổi họp mặt tại nhà cô em họ của anh Toàn, nhưng anh đã đuối sức nên không tham dự được. Trong lúc chúng tôi đang đồng ca bài Greenfields của The Brothers Four thì nhận được cú điện thoại của chị Bảo Kính báo tin anh đã ra đi! Chúng tôi bàng hoàng, ngưng hát khi nghe tin; nhưng sau đó, chúng tôi quyết định hát tiếp bài Greenfields để tiễn anh Dương Thiệu Toàn về cánh đồng xanh vô tận, nơi không còn khổ đau của loài người.

*“Once there were greenfields kissed by the sun
Once there were valleys where rivers used to run
Once there was blue sky with white clouds high above
Once there were part of everlasting love ...”*

Anh Dương Thiệu Toàn tung cánh hạc về trời đã để lại nhiều luyến tiếc trong lòng chúng tôi. Vài hàng ngậm ngùi nhớ về anh.

Chúc linh hồn anh ra đi thanh thản và sớm về hưởng Nhan Thánh Chúa.

Phạm Xuân Thái

Virginia 25/7/2019

Vĩnh Biệt Dương Thiệu Toàn (1945 - 2019)

Anh Dương Thiệu Toàn là phu quân của chị Bảo Kính và là bào huynh của khoa học gia Dương Nguyệt Ánh. Anh Toàn đã ra đi vào một ngày dễ nhớ, 20 Tháng 7, 2019. Đúng ngày chia đôi đất nước Việt Nam 1954, cũng là ngày sinh nhật 104 cụ Phùng Thị Nhật, mẹ của Trâm, mà cũng là 100 ngày cụ mất. Với lòng thương tiếc và quý mến anh Dương Thiệu Toàn, tôi muốn ghi lại một ít kỷ niệm với anh.

Hôm Chủ Nhật 23 Tháng 6, Ngày Cỏ Thơm tổ chức họp mặt tại Harvest Moon, khi tôi đứng trên bục chụp hình, tôi tình cờ thấy anh Toàn và chị Bảo Kính, mừng quá, tôi nhảy như bay xuống nói chuyện, thật bất ngờ gặp Toàn ở đây. Chúng tôi hàn huyên một lúc, bỗng Toàn buột miệng nói với tôi, anh hy vọng sẽ được 6 tháng nữa. Tôi mới nói đùa với anh, có một hãng cà phê nó quảng cáo mà tôi rất thích là “Good to the last drop”, còn chúng mình thì “enjoy life to the last minute!”. Toàn gật gù cái đầu, khen hay, anh thích câu nói của tôi. Khi anh ra về có ghé bàn chúng tôi, và chụp chung với nhau tấm hình, không ngờ đó là cái hình chót. Chúng tôi còn tiễn anh Toàn với Bảo Kính ra tới tận ngoài đường, chị Kính bảo chúng tôi là phải về sớm và mai thứ hai anh Toàn phải đi tái khám. Thế rồi bỗng nhiên, vài ngày sau đó, tôi bàng hoàng cả người, rơi lệ khi đọc email của chị Kính, nói là “cancer” của anh Toàn phát nhanh quá, nhà thương không có cách nào cản, họ đã cho anh Toàn về nhà và từ chối tất cả chữa chạy...

Hình cuối cùng Cường-Trâm (áo trắng) chụp với anh chị Toàn-Bảo Kính (bên phải) ngày 23 Tháng 6 năm 2019 trong buổi họp mặt của tạp chí Cỏ Thơm.

Tôi quen anh Toàn vào cuối năm 1968, Tại chợ Hòa Bình Đà Lạt, khi tôi và Trâm bước vô một tiệm ăn, Trâm gặp ngay chị Bảo Kính, người bạn cùng làm chung AirVN. Hai người con gái này đã giới thiệu chúng tôi với nhau. Tôi quen anh Toàn từ dạo đó và sau năm 1975 chúng tôi có duyên là ở gần nhau qua lại, Trâm rất thân với chị Kính và hai con của chị là Lân và Vũ cũng hợp với Cún và Phị của chúng tôi, thế là hai gia đình qua lại, tôi chơi với anh Toàn, Trâm chơi với chị Kính, và bọn trẻ con chơi với nhau.

Toản là người vui tính nói chuyện rất thực và dí dỏm. Có một điều buồn cười là một hôm ông Thịnh được sĩ phát giác ra tôi, Toản, Thịnh và anh Hiễn con bà giáo Ngữ cũng là học sinh Trần Lục, nhưng những tay này lại học trên tôi một lớp. Thế là tay Thịnh này lấy làm thú vị thì thảo với Toản, Thịnh nói cái tay Cường nó cũng học Trần Lục, mà còn thua mình một lớp. Từ đấy tôi lại có đề tài mới nói chuyện Trần Lục với Toản, tôi than phiền là tôi vừa học dốt vừa hay nói chuyện và còn nghịch ngợm trong lớp, nên tôi bị thầy Tuyển giáo sư Pháp Văn tấn tôi hơi kỹ, đánh tôi chui xuống cả gầm bàn. Tệ hại hơn nữa là tất cả những bài tiếng Pháp, bất kể tập đọc, học thuộc lòng, luận văn, bài dịch, bất kể loại gì, thầy Tuyển phạt tôi, bắt tôi đều phải học thuộc lòng và trả bài mỗi khi thầy bước vô lớp. Toản an ủi tôi, anh kể câu chuyện vui hơn thế, là trong lớp Toản có tay Kiểng cũng nghịch ngợm và phá như tôi. Thầy Tuyển đánh anh ta, bảo anh ta là con chó, bắt anh ta chui vào gầm bàn thòi cái đít ra ngoài, mỗi lần thầy Tuyển đi qua là ông đá cho Kiểng một phát vào đít, thế là anh này lại phải cúi đầu vô gầm bàn miệng kêu gâu, gâu mỗi khi bị cú đá!

Mấy chục năm qua đi, bây giờ thì tôi vẫn không ra gì, nhưng ông Kiểng đã là chức sắc là “something” ở bên Tây. Tôi cũng nghe Toản nói nhiều chuyện về anh thời đi dạy học ở Trường Võ Bị Đà Lạt. Toản không nói, nhưng tôi nghĩ là anh rất giỏi, vì qua câu chuyện Toản nói là ông bà Chủ Bá Anh là Hiệu trưởng trường Trung Học ở Đà Lạt, và ông Bá Anh hay tìm những giáo sư thật giỏi để kèm thêm cho bốn người con của ông. Ông Bá Anh đã mời Toản, nhưng anh từ chối. Lý do tuy là ông Chủ Bá Anh trả thù lao rất hậu, Toản có thể kèm thêm lấy tiền, lương lậu nhà binh đâu có bao nhiêu, nhưng Toản có một người bạn, cũng là giáo sư của trường ông Bá Anh, nhưng không biết vì sao ông Bá Anh cho bạn Toản nghỉ dạy, làm Toản bất bình mà nhất định không nhận kèm học cho các con ông.

Những câu chuyện qua lại, tôi thấy Toản là người khí khái và trực tính, không chịu lụy ai. Tôi rất thích “character” của Toản, và rất mến anh. Có một lần Bảo Kính và anh Toản lại nhà tôi, vì câu chuyện vui đang có đà, cho dù khách khứa đã về hết mà bốn chúng tôi vẫn ngồi nói chuyện cho quá nửa đêm. Toản bỗng nói đùa một câu chuyện làm tôi suy nghĩ, Toản nói:

- Ông bà ở cái nhà rộng thế này không có bảo hiểm, không có con cái ở chung, nhỡ có chuyện gì thì ai giúp. Thí dụ ông bò ở góc nhà này, mà bĩnh ra quần, thì ông ới Trâm lại thay tã cho ông, trong lúc đó, Trâm lại ở góc kia cũng la lên là Trâm cũng đang bĩnh ra đây, Trâm còn không thay tã cho Trâm được, thì làm sao thay tã cho anh? Cứ thế, ông la qua bà la lại, rốt cuộc không ai thay tã được cho ai!

Tôi suy nghĩ lời nói đùa ấy mà đã đi mua bảo hiểm “long-term care” cho hai vợ chồng. Bây giờ 20 năm đã qua, Toản đã giúp chúng tôi không còn phải réo nhau thay tã nữa, vì lời nói đùa đó đã giúp chúng tôi có người từ “Long-Term Care” đến săn sóc mỗi khi cần đến...

Bây giờ nhận email với nỗi tuyệt vọng của chị Kính thì làm sao? không chần chừ nữa, tôi bảo Trâm phải gọi ngay chị Bảo Kính, xin đi thăm anh Toản. Rất may, chị Kính kêu cứ tới, cho dù có anh Tuấn và hai anh bạn nữa của anh Toản ở Phila xuống đang ở đây. Trâm rất thân với chị Kính, thường xưng hô mà tao chi tứ lung tung, nhưng với anh Toản thì Trâm rất mến và rất trọng. Trâm bảo tôi đi thăm người ốm thì giữ mồm, giữ miệng, nói ít thôi để cho anh Toản nghỉ, đừng có bô lô ba la mà làm mệt người bệnh. Tôi hơi khó chịu vì cái lối “thầy đời” của vợ, tôi nói:

- Tôi không phải thằng ngu, đi thăm người ốm, thì tôi phải làm cho người ta vui. Tôi sẽ không tạo buồn phiền gì cho anh Toản hết. Hơn thế nữa, trước khi đi tôi đã hội ý với anh bác sĩ Chấn bạn tôi.

Tôi thực tình hỏi Chấn, đi thăm người ốm sắp chết, tôi phải làm sao, ăn nói thế nào để không làm tổn thương bạn, và làm sao để cho bạn mình vui. Bác sĩ Chấn là bác sĩ tâm lý, đã chỉ đường mách nẻo cho tôi, không phải đợi bà dạy khôn.

Chúng tôi bước đi, thì cô em vợ chạy đến, đòi đi theo thăm anh Toàn, cô Uyên em của Trâm nói trước cô cũng làm AirVN và cô đã là phù dâu cho đám cưới của Bảo Kính và anh Toàn.

Đúng như Trâm nói, tôi gặp được anh Toàn, tôi vẫn thấy anh còn nụ cười, tiếng nói, tuy không mạnh mẽ rõ ràng như tôi, nhưng anh cũng góp chuyện cho chúng tôi có cơ hội nói qua nói lại với anh và các bạn anh, làm tôi nói quên cả lời vợ dặn.

Trâm từ trong nhà ra đã ngắt lời cản không cho tôi nói nữa! Anh Toàn ra lời, nói là anh thích nghe tôi nói, và anh muốn tôi nói. Xong anh kiểm cái gối tựa lưng vô nghe tôi nói tiếp. Tôi đã làm đúng theo lời bác sĩ Chấn căn dặn, tùy theo cái “mood” của người bệnh mà mình dẫn dắt câu chuyện cho người ta vui, đừng đề cập gì đến sự ra đi.

Khi chúng tôi ra về thì niềm vui chợt tắt, anh Toàn không còn ngày giờ nhiều. Sự sống đến với anh từng ngày. Tôi thương anh vì anh cố sống, cố ở lại với đời vì anh thương Bảo Kính, điều đó anh đã nói với tôi. Nếu không thương Kính thì anh Toàn coi cái chết nhẹ lắm, anh bất cần, sống chết ra sao cũng được. Tôi biết tôi sẽ không thể trở lại thăm anh lần nữa, vì anh sẽ không còn thì giờ cho tôi, cho bạn bè, vợ con và thân nhân của anh. Tôi lên xe ngựa ra một điều, mà suốt bao năm bây giờ tôi mới hiểu, khi còn bé ở Hà Nội, tôi thường đi học, mỗi sáng người ta đã dạy tôi, khi gặp đám ma, phải đứng nghiêm ngả mũ, nhìn vào đám tang, chào người quá cố.

Tuổi thơ của tôi, nhìn lên quan tài người chết kéo trên chiếc xe song mã, tôi thấy một câu viết mà ngày đó tôi không hiểu gì cả: “Hôm Qua Người Ta, Hôm Nay Thì Tôi” Bây giờ thì tôi biết, đó là câu viết bên cái xe, nói dùm cho người chết đang nằm trong quan tài. Cuộc đời bây giờ, chúng ta chưa chết, chưa nằm trong quan tài, nhưng chúng ta sống và có thể nói như thế này: “Hôm Nay Anh Toàn, Ngày Mai Chúng Ta”. Mà thật vậy, từ cổ chí kim, có ai mà không chết, từ Đức Phật, đến Vua, Chúa đều phải chết cả. Mỗi người đều phải đi theo cái số, và theo cái nghiệp của mình mà chết trước hay chết sau, nhưng đều phải chết!

Điều quan trọng trong một kiếp người, là khi sống chúng ta đã làm được điều lành gì, giúp ích gì cho đời, tạo hạnh phúc cho gia đình, và khi ta nằm xuống để tiếc thương cho vợ con, gia đình bạn bè. Với tôi đã biết anh Toàn hơn nửa thế kỷ qua, tôi tin tưởng là anh đã sống hạnh phúc, chết bình an. Thân xác anh sẽ bị hủy diệt nhưng tinh thần và hình ảnh anh sẽ sống trong tâm khảm những người thân của anh và những bạn bè quý mến anh.

Vĩnh biệt Dương Thiệu Toàn. Vĩnh biệt một người bạn vui tính hồn nhiên và rất tốt với bạn bè. Thành thật chia buồn với chị Bảo Kính, hai cháu Lân và Vũ. Cũng xin chia buồn với khoa học gia Dương Nguyệt Ánh, phu quân Đặng Hữu Thọ và tang quyến.

July 21, 2019

Đinh Hùng Cường, Ngọc Trâm

THƯƠNG NHỚ DƯƠNG THIỆU TOẢN

Tôi đang ở thành phố ven biển Hampton, cách xa nhà hơn 300 miles, ngày Chủ Nhật 21 tháng 7, thì được tin Dương Thiệu Toản mất ở Maryland. Tôi cảm thấy rất rõ sự đau đớn đã “mất” đi một người thân, “mất” là không bao giờ còn thấy nữa!

Tôi quen biết anh Dương Thiệu Toản nhờ ông nhà giáo kiêm nhạc sĩ Nguyễn Tuấn. Tôi thấy hai ông Tuấn, Toản ở tuổi trên thất thập, vẫn “mày, tao” khi trò chuyện.

Khi đã quen anh khá lâu, bỗng một hôm anh nói với tôi: *“Tên Tuấn này bậy thật! Hẳn biết ông từ đời nào, mà tôi thấy hẳn không dẫn ông tới tôi chơi bao giờ! Không biết vì sao hẳn điếm ông lâu thế?”*

Tôi vội cho anh biết, không phải ông Tuấn “diếm” tôi, nhưng những năm mới tới Mỹ, tôi tối tăm mặt mũi vì “đi cà” hai ba job mới đủ sống, nên thường chỉ về nhà để ăn và ngủ.

Quen anh được vài năm, thì một bữa anh báo tin có một cái hạch, có vẻ là một bướu độc ở cổ. Tuy vậy, nhiều năm sau, anh vẫn có vẻ bình thường.

Các bằng hữu lâu năm của anh Toản chắc còn giữ mãi trong tim những kỷ niệm ngọt ngào thân ái của anh. Riêng tôi, dù chỉ may mắn quen biết anh hơn mười năm, tôi sẽ nhớ mãi Dương Thiệu Toản. Tôi kính trọng anh vì tính ngay thẳng, sự uyên bác, và tấm lòng ưu ái với bằng hữu. Không ai từng biết Dương Thiệu Toản mà không yêu mến và trọng nể anh.

Riêng tôi, đôi lúc tôi rất ngạc nhiên, thấy anh hồn nhiên như trẻ thơ. Anh Toản rất thích nói chuyện với tôi, và quan tâm tới thời gian tôi phải chống chọi với Việt Cộng để sống còn, sau năm 1975, và những nguy nan trong nhiều lần tôi vượt biên, vượt biển.

Có lần anh lái xe tới nhà tôi, ngã mình trên ghế sofa ở phòng khách, chỉ để cùng tôi ôn lại những ngày khốn khó của tôi khi còn ở Việt Nam. Anh luôn miệng nêu những câu hỏi, đại loại: “Rồi lần ấy làm sao ông thoát hiểm?”

Khi nghe tôi thuật lại, tôi đã thoát chết như thế nào, anh hồn nhiên reo lên: “Tài thật! Trời cứu ông đấy!” Cũng có khi, tôi trả lời anh: “Thoát gì nổi! lần ấy thâm, tưởng ‘đứt bóng’ luôn rồi chứ!” Nghe tôi nói vậy, anh ngậm ngùi như sự việc vừa mới xảy ra. Hồn nhiên và dễ thương vô cùng!

Một hôm, tôi hỏi anh: “Vì sao nhiều bạn hữu coi anh như người ruột thịt trong cùng gia đình? Hồ Tấn Lễ chẳng hạn, luôn theo dõi, và vui buồn với tình trạng bệnh khi giảm khi tăng của anh?” Anh đáp: “Người ta nói bạn hữu như cây mía. Chút mía nào cũng ngọt ngào, nhưng đừng cắn vô cái đọt mía. Cắn vô đó là... gãy răng!” Ý anh muốn khuyên chúng ta chớ nên đụng tới những vấn đề tế nhị hay khó xử của bạn hữu.

Lần khác, tôi hỏi anh: “ Khi anh dạy khoa học, kỹ thuật cho các sĩ quan ở trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt, anh thấy họ có đạt trình độ như các sinh viên kỹ sư ở Trung Tâm Kỹ Thuật Phú Thọ không?”

Anh nói: “ Các em ở trường Võ Bị học được tới đâu, tôi dạy tới đó. Cái quý nhất trên đời là xương máu, mà họ còn sẵn sàng dâng cho đất nước và cho sự an nguy của chúng ta, thì cái công sức chỉ dạy cho họ, là bổn phận của mình. Mình chỉ giúp các em thôi.”

Tâm hồn anh như thế, làm sao mà chúng ta không quý trọng.

Riêng đối với tôi, anh luôn tỏ ra hào phóng lời khen. Cố nhiên tôi không thể nhắc lại những lời khen đó ở đây. Tôi chỉ muốn nhắc lại những lời anh Toàn “chê” tôi thôi.

Khi nha sĩ Nguyễn đức Thuần, một người bạn của chúng tôi qua đời năm 2017, tôi có viết một bài tưởng niệm ông Thuần và được các bạn ở trường Nguyễn Trãi truyền đi. Anh Toàn đọc được bài ấy. Anh nói với tôi: “ Ông Cảnh à! đọc bài viết Tưởng Nhớ nha sĩ Thuần của ông, tôi mới xác nhận thêm được cái nhận định của tôi, về cái tính của ông: ông ưa dấu mình đi quá kỹ! Con cọp nó chẳng sợ con nào trong rừng, nhưng nó cứ luôn núp lén, và nhiều con chết vì nó; và các con vật khác cũng kinh hãi nó. Đừng ẩn mình quá kỹ!”

Tôi vội nói ngay với anh: “Anh Toàn ơi! tôi ý thức rõ tôi chỉ là con giun, cái kiến, luôn sợ bị người ta chà đạp, nên tôi phải nấu mình để tránh nguy hiểm đó thôi. Nếu tôi mạnh như beo cọp, tôi gầm thét dữ lắm à!”

Tôi nhớ mãi câu trả của anh, là nụ cười tươi đẹp cố hữu, khoe hàm răng trắng bóng.

Qua những câu chuyện chúng tôi nói với nhau, anh Toàn cho là tôi “nhớ dai kinh khủng”, song anh đâu biết tôi cũng lắm cảm, chuyện nọ xọ chuyện kia, như bà xã tôi thường chế diễu, mỗi khi tôi làm lẩn. Nhưng anh Toàn hình như đã quên căn bệnh hiểm nghèo của anh, hay do tính lạc quan, yêu đời mà anh có được sự thanh thản vui sống đến cuối cuộc đời.

Từ khi quen biết nhau, anh Toàn nhiều lần đích thân lái xe tới nhà tôi để chở tôi tới nhà anh, dù tôi rất ngại làm anh vất vả, nhất là khi đã có Hồ Tấn Lễ hứa cho tôi đi nhờ xe. Trong những lần anh lái xe chở tôi về nhà anh, dọc đường từ Falls Church tới nhà anh, chúng tôi nói chuyện không ngớt, và anh Toàn cười đùa rất sảng khoái.

Một trong nhiều câu chuyện “trên xe”, anh đã kể cho tôi về những ngày đầu khi anh tới nhận chức giảng viên ở Văn Hoá Vụ trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt, nay tôi còn nhớ được.

“ Hồi ấy mình còn trẻ, đang hăng máu. Tốt nghiệp trường Thủ Đức, khi chọn đơn vị, tôi chọn Thủy Quân Lục Chiến, muốn trực tiếp cầm súng, nên cho ‘thằng’ Việt Cộng biết tay. Không biết vì sao ‘nó’ lại đưa mình về trường Võ Bị!”

Tuy không được “đi” Thủy Quân Lục Chiến, nhưng về trường Võ Bị thì cũng O.K.

Đà Lạt mát mẻ, mù sương, và thơ mộng. Lên đó rồi, ngoài giờ giảng dạy, chúng nó rủ mình đi chơi liên miên. Một bữa, có thằng sĩ quan bạn, báo tin cho tôi: “Lão Trung Tá Văn Hoá Vụ Phó muốn gặp mày, chắc để dò ‘chưn, cẳng’ gì đó. Lên gặp ông đi !”

Tôi tính lên gặp ông Trung Tá ngay. Mẹ kiếp! ở trường học, thì anh thầy giáo là nhất, nhưng đây là trường Quân Đội, lại là cái trường mà kỷ luật được coi là “sắt”! Cho nên lại còn vấn đề

lon, lá, và cái lon rất nặng ký! Ông đã đi lính, ông thừa biết một anh Thiếu 'oái' thì có là cái mẹ gì so với hai bông mai bạc, đầy uy thế!

Tôi định lên trình diện ông Trung Tá ngay. Nhưng rồi có thằng quý nào đó, rủ đi chơi một mục hấp dẫn. Tôi quên bém anh Trung Tá. Mãi đâu ba bốn ngày sau đó, thằng bạn tìm tôi nói: "ông đợi mày mấy ngày nay, và hôm nay ra lệnh tao phải kiếm được mày. Lên ngay gặp ông đi. Liệu mà ăn nói."

Tôi vội vã bó lại quân phục cho đúng tư cách, rồi bương chải lên ngay. Sau khi gõ cửa phòng quan lớn, và được phép vô, cũng chào kính, xưng tên họ cấp bậc lĩnh kính. Được mời ngồi trước bua rô, câu hỏi đầu tiên của ông Trung Tá là: "tôi cho mời anh mấy ngày rồi, sao hôm nay anh mới trình diện?"

Chẳng lẽ lại nói thực là bận "đi chơi", tôi gãi tai, và chống chế: "Thưa Trung tá, tôi bận việc quá, và rồi quên mất, không trình diện Trung tá!" Dĩ nhiên ông Trung tá không thể có cảm tình với lời giải thích của tôi, nhưng lão cũng đủ lịch sự để không vạ vạ gì thêm.

Câu chuyện sau đó xoay quanh lý lịch cá nhân của tôi, và vấn đề giảng dạy ở trường Võ Bị. Khi chuyện đã sắp tới hồi kết cục, ông Trung tá nhắc khéo tôi: "Ở trường Võ Bị Quốc Gia, vấn đề kỷ luật là quan trọng hàng đầu. Các sĩ quan huấn luyện viên, dù là Văn Hoá hay Quân Sự, đều phải tuân theo kỷ luật nghiêm ngặt, để làm gương cho đàn em khoá sinh. Nhiều Huấn Luyện Viên, tuy có khả năng, nhưng thiếu kỷ luật, cũng sẽ bị trả về các đơn vị tác chiến."

Nghe ông Trung tá "nhấn nhủ", có ngầm ý đe dọa, tôi thành thực thưa với ông rằng: "Thưa Trung tá, tôi về trường Võ Bị là do bộ Tổng Tham Mưu điều động. Khi tốt nghiệp ở Thủ Đức, tôi đã tình nguyện gia nhập Thủy Quân Lục Chiến. Nếu Trung tá thấy tôi không thích hợp ở Văn Hoá Vụ trường Võ Bị, tôi xin được trở lại Thủy Quân Lục Chiến".

Ông Trung Tá có vẻ chưng hửng nhìn tôi. Một tên "điếc không sợ súng" như thế này, chắc là sẽ khó trị đây. Còn binh chủng nào chiến đấu dữ dằn hơn Thủy Quân Lục Chiến? Và ông không ưa tôi ra mặt, cả trường Võ Bị đều biết.

Anh Toàn kể tiếp: "Buồn cười là sau đó, ông Trung tá lại bị điều động ra một đơn vị tác chiến, chả biết vì lý do gì! Thành thử sau đó cả trường truyền đi câu chuyện: chớ ai nên đụng tới Dương Thiệu Toàn! Nguy hiểm lắm đó! Ha! ha! tôi có biết mẹ chuyện gì đâu! Ông Trung Tá ra tác chiến chả hề có liên quan gì tới tôi, và cố nhiên tôi chẳng biết vì nguyên do nào mà ông ta bị thuyên chuyển!"

Tôi hỏi anh Toàn: "Nhưng vì sao ông lại thích đi tác chiến hơn là 'đeo chữ Thọ' ngồi tại giảng đường trường Võ Bị?"

Anh Toàn trả lời: "Tôi nghĩ người lính phải cầm súng chiến đấu mới thực sự là lính. Lính mà như công chức, thì có ra quái gì!"

Tôi "chế nhạo" Toàn, nhưng tự thâm tâm, tôi cho là anh nghĩ đúng hoàn toàn, rất hợp với tâm trạng, và cái máu ưa liều lĩnh trong người tôi. Tôi nói với anh: "Ông đúng là người chưa thấy

quan tài chưa đổ lệ. Trong Tết Mậu Thân 1968, tôi chẳng may lạc đường vô chiến trận cùng quân Dù ở Huế, tôi đã biết thế nào là chiến trận!”

Toản vội cướp lời tôi: “Thấy sao? lúc ấy mình mới đúng là lính thật sự, phải không? Máu mình sôi lên trong huyết quản, và sinh lực mình được dịp bùng ra toàn diện”.

Mới đây, vào một tháng đầu năm 2018, lúc ấy anh Toàn đã khá yếu anh bị sụt ký, thân thể cao nhòng, và nước da đã không còn màu hồng, tuy nụ cười vẫn tươi và hàm răng sáng bóng rất đẹp.

Hôm ấy, tôi đang nằm dài trên sofa ngoài phòng khách coi TV, chợt thấy anh Toàn gõ cửa và đi vào nhà. Tôi ngạc nhiên hỏi: “Ai lái xe cho anh vậy!” Anh thản nhiên trả lời: “Tôi lái chứ ai”. Tôi rất mừng thấy anh có vẻ như đang bình phục.

Rồi anh hỏi tôi: “Mặc quần áo vào! Hôm nay tôi kéo vài thằng bạn thân đi ăn. Mình ra Hokkaido Buffet, ngay gần nhà ông đây. Ông thường chỉ muốn ăn buffet phải không?”

Chúng tôi tới Hokkaido Buffet mới 11 giờ sáng. Anh Toàn bảo tôi: “Mình tới trước, cứ ăn trước. Buffet tiện ở cái chỗ đó. Ai tới sau thì ăn sau.”

Chúng tôi cùng ngồi ăn một lát, thì có ông dược sĩ “huyền thoại” Thịnh tới. Bao nhiêu chuyện vui và dự tính cho những ngày sắp đến: “Thế nào mình cũng phải làm một bữa nhậu ở nhà tôi” anh Toàn hào hứng nói.

Lát sau, Chủ Tịch Cộng Đồng DC-Virginia-Maryland Đinh Hùng Cường đi vào, và mừng rỡ ôm lấy vai anh Toàn: “Trông ông khoẻ ra nhiều rồi đấy!”

Ông Đinh Hùng Cường thì ai cũng biết. Ông làm Chủ Tịch Cộng Đồng có phiếu bầu của tôi và nhà tôi. Một Thiếu tá Quận Trưởng một quận của Long An đã đánh một trận để đời trong thời gian trận Long Khánh đang âm vang cảnh chân quân cướp Bắc Cộng. “Chiến thắng” Long Khánh và Long An đã chiếu rọi một chút nắng xuống những ngày ảm đạm của một Miền Nam đang tuyệt vọng và cô đơn chiến đấu chống giặc Bắc. Tôi kính phục ông Đinh Hùng Cường và rất hả hê khi thấy ông được trúng cử chức Chủ Tịch Cộng Đồng. Ông Cường mang tặng anh Toàn một cuốn sách mà ông là tác giả. Tựa đề cuốn sách khá đặc biệt, hình như là “Đòn Gánh Ngang Trờì”!

Anh Toàn giới thiệu tôi với ông Đinh Hùng Cường bằng những lời lẽ anh nghĩ về tôi. Cho nên tôi không dám nhắc lại ở đây, vì một lý do ai cũng hiểu. Nghe anh Toàn nói về tôi, ông Cường vội chìa tay ra bắt tay tôi. Rồi ông khiêm tốn nói: “Vậy tiện đây, xin được biếu anh cuốn sách của tôi, mong được anh đọc và cho ý kiến.”

Rồi ông Cường vội vã ra xe, lấy thêm cuốn sách và ký tặng tôi.

Tháng 6 năm 2018, nhà tôi lâm trọng bệnh, rồi qua đời, vào đầu năm 2019. Trong thời gian chúng tôi đau buồn bối rối, tôi nhận được nhiều lời an ủi, và khích lệ của anh chị Toàn. Anh chị

cũng tới thăm nhà tôi mấy lần, để thăm nhà tôi và an ủi tôi. Trong tang lễ nhà tôi, với nước mắt nhạt nhoà, tôi vẫn thấy anh Toàn giữa đám bạn hữu đến vỗ về an ủi tôi.

Đầu tháng 7, khi tôi và Lễ-Hạnh tới thăm anh, anh nằm trên giường mắt nhắm, nhưng giơ tay nắm tay tôi. Anh nói: "Ông ngồi bên, cứ nói chuyện cho tôi nghe. Tôi thích nghe ông nói chuyện lắm!"

Tôi ngồi bên giường, cố nói một câu chuyện vui, và tôi thấy anh mỉm cười, vẫn nụ cười rạng rỡ, với hàm răng trắng đẹp.

Thứ sáu 12 tháng 7, tôi và các bạn tới thăm anh lần cuối, thì anh đã mệt lắm, không tiếp chuyện bạn bè được nữa mà chỉ nằm trên giường nhắm mắt ngủ. Đến chiều, khi anh chị Chấn và anh chị Tuấn từ xa về thăm thì anh có tỉnh dậy một lúc. Họ là những người bạn cuối cùng đã được may mắn nắm tay anh, và nói với anh những lời sau cùng.

Đời người ta, ai cũng mong được sống lâu, trường thọ. Dường như không ai nghĩ rằng những kẻ "đi sau", bao giờ cũng là kẻ gánh nặng bao nỗi buồn thương vì mất mát người thân. Chẳng ai hiểu thấu đáo điều ấy cho tới khi chính mình lâm vào cảnh đó. Mất một người bạn hiểu mình, và thương mình cũng đau như mất một người thân.

Dương Thiệu Toàn thuộc một dòng họ lớn có nhiều người tài năng lỗi lạc như chính bản thân anh. Tôi hân hạnh được anh đãi ngộ vào hàng bạn thân. Xưa Bá Nha đập vỡ cây đàn, khi Tử Kỳ qua đời. Ông không còn muốn ai nghe ngón đàn tài hoa với những cung bậc réo rắt, khi người tri âm đã mất. Nỗi buồn thương của biết bao nhiêu bằng hữu của anh Toàn hôm nay nào kém Bá Nha khi mất Tử Kỳ!

Anh Toàn đã được Thiên Chúa ưu ái vô cùng: anh đẹp trai, có tài năng hơn người, có một gia đình tuyệt hảo. Đã quá tuổi "thất thập cổ lai hy" Chúa mới gọi anh về bên Ngài. Anh để lại cho gia đình và bằng hữu niềm thương nhớ khó nguôi!

Nhớ Dương Thiệu Toàn vô cùng!

July 24, 2019

Bùi Xuân Cảnh

CUỘC SỐNG Ý NGHĨA

*Dù sẵn sàng hay còn chưa chuẩn bị
Một ngày kia bạn cũng sẽ ra đi.
Cái thế giới bạn vẫn sống thường khi
Sẽ biến mất, không còn gì tồn tại.
Sẽ không còn ánh mặt trời sáng chói.
Cũng không còn một ngày mới, bình minh.
Và không còn những ấm áp mùa xuân.
Không còn cả những bạc tiền, danh vọng.
Quyền lực mấy cũng chỉ là trống rỗng.
Chẳng có gì còn quan trọng nữa đâu!
Có chẳng là những tích tụ từ lâu
Của những phong cách thanh cao, hành xử
Mà bạn đã suốt cuộc đời chia sẻ
Với tha nhân hay thân hữu quanh mình.
Có chẳng là những đóng góp chân thành,
Những kiến thức, những gì mình đã học
Cho mọi người bạn sẵn sàng truyền đạt.
Những gì bạn đã kiếm được trong đời,
Những thứ bạn gom góp khắp muôn nơi,
Đều vô nghĩa khi bạn rời dương thế.
Cái cho đi mới thật là đáng kể.
Quan trọng lắm những cử chỉ, hành vi,
Thái độ trong cuộc đời bạn đã ghi,
Đã khắc dấu trong tâm tư người khác.*

*Một nụ cười, hay một lời khuyến khích
Lúc khó khăn, hay trong lúc hoang mang,
Lúc lo âu, hay phiền muộn, chán chường,
An ủi họ, làm yên lòng, ấm dạ.
Một nắm tay, một đỡ nâng khi ngã,
Cũng có thể thành vô giá không ngờ
Trong cõi lòng bè bạn, cả thân, sơ.
Đừng thất vọng đến bao giờ bạn được
Mọi người chung quanh bạn còn nhớ, tiếc.
Hãy quan tâm đến sự việc người ta
Nhớ tiếc gì về bạn những năm qua.
Quen biết nhiều chẳng phải là quan trọng,
Trong suốt cả chiều dài cuộc sống,
Ý nghĩa hơn, với số lượng những người
Khi bạn mất lòng họ sẽ bùi ngùi.
Vậy bạn ơi, trong cuộc đời đang sống
Hãy nhìn quanh, với tâm hồn trong sáng,
Lòng yêu thương, uơm đầy những cảm thông.
Sự hiểu biết ấy sẽ đem ánh hồng
Rất diệu kỳ trải đều trong cuộc sống!*

CHĂM TÁ NHÂN

(phóng tác)

08/23/2012

HÌNH ẢNH TANG LỄ - July 26, 2019

Ảnh của Phạm Xuân Thái

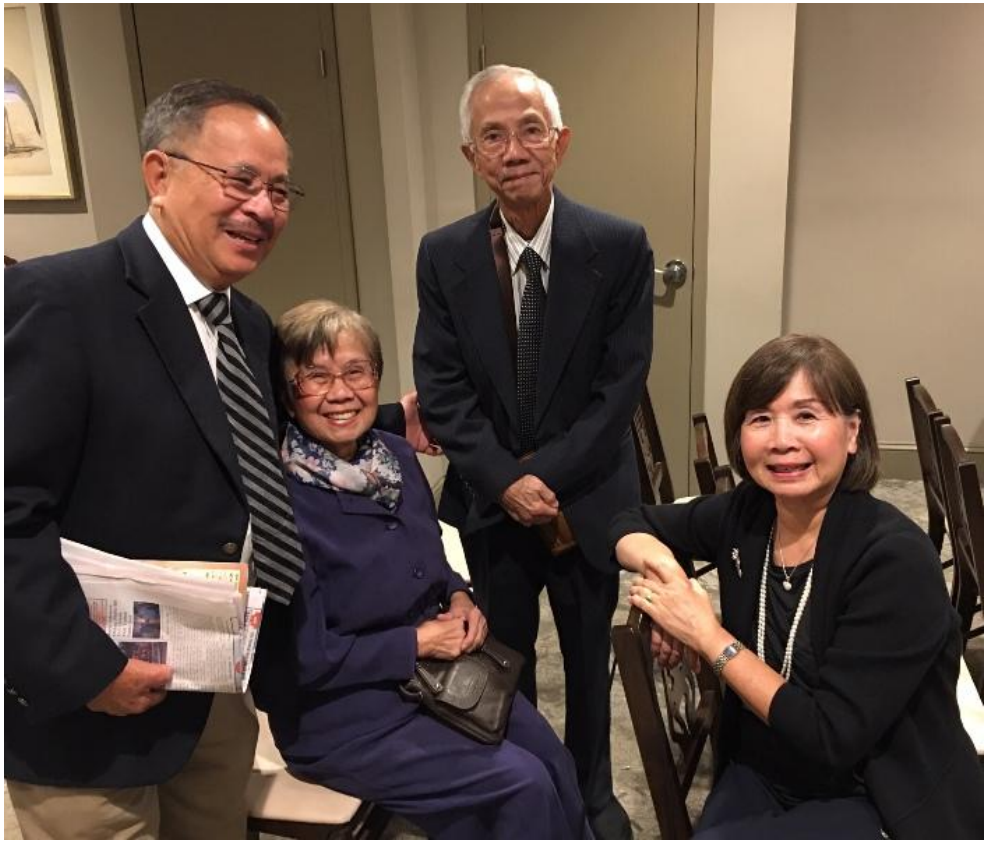
Toàn bộ hình ở link này: <https://photos.app.goo.gl/ZNBvzMccjeSs83kEA>

HÌNH ẢNH TANG LỄ - July 26, 2019

Ảnh của Phạm Xuân Thái

Toàn bộ hình ở link này: <https://photos.app.goo.gl/ZNBvzMccjeSs83kEA>

HÌNH ẢNH Ở GATE OF HEAVEN – AUGUST 5, 2019
TIỀN ĐƯA DƯƠNG THIỆU TOÀN ĐẾN NƠI AN NGHỈ CUỐI CÙNG

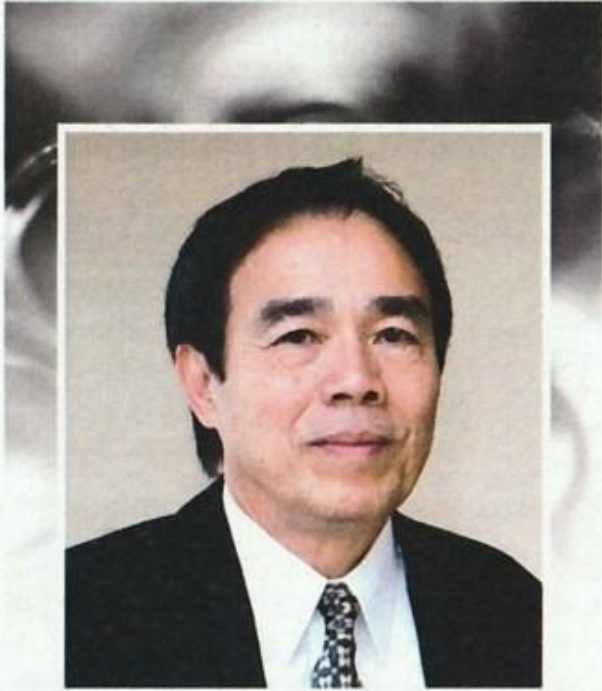

IN LOVING MEMORY
Anthony Toan Thieu Duong
November 2, 1945 - July 20, 2019

I Am Free

Don't grieve for me, for now I'm free
To follow the path God made for me.
I took His hand when I heard Him call.

I turned my back and left it all.

I could not stay another day,
To love, to laugh, to work or play.
Tasks left undone must stay that way,
For I found peace at last, that day.

If my parting has left a void,
Then fill it with remembering joy.
A friendship shared, a laugh, a kiss,
Oh yes, these things I too will miss.
Be not burdened with hearts of sorrow.
My wish for you is the hope of tomorrow.

My life's been full, I've savored much,
Good friends, good times,
a loved one's touch.

Perhaps my time seemed much too brief,
Don't lengthen it now with undue grief.
Lift up your heart and share with me,
God wants me now --- He's set me free.

Hines-Rinaldi Funeral Home | (301) 622-2290

HÌNH ẢNH VỚI THÂN HỮU

Với anh chị Vũ An Thanh
Họp mặt Cỏ Thơm June 23, 2019 – Harvest Moon restaurant, Falls Church VA

ANH CHỊ THỌ & ÁNH THÂN MẾN,

**CHÚNG TÔI MỚI GẶP ANH CHỊ DƯƠNG THIỆU TOÀN NGÀY 23 THÁNG 6 Ở
BUỔI HỌP MẶT CỎ THƠM TẠI NHÀ HÀNG HARVEST MOON.
TƯỞNG ANH TOÀN ĐANG PHỤC HỒI SỨC KHỎE MÀ HÔM NAY NHẬN TIN BUỒN
ANH ĐÃ QUA ĐỜI! (CẢM ƠN ANH NGUYỄN TUẤN ĐÃ MỜI ĐƯỢC ANH TOÀN
ĐẾN GẶP 1 SỐ THÂN HỮU LẦN CUỐI)**

**THÀNH THẬT CHIA BUỒN CÙNG TOÀN THỂ TANG QUYẾN.
NHỜ ANH CHỊ THỌ & ÁNH CHUYỂN GIÙM PHẦN ƯU NÀY ĐẾN CHỊ TOÀN.**

PHAN ANH DŨNG & TÂM HẢO

PHÂN ƯU

Nhận được tin buồn:

Ông Anthony DƯƠNG THIỆU TOÀN

**Cựu Trung Ủy Giáo Sư Văn Hóa Vụ, Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam
Cựu Giảng viên Trường Kỹ Sư Phú Thọ**

**Sinh ngày 2 tháng 11 năm 1945 tại Nam Định Việt Nam
qua đời ngày 20 tháng 7 năm 2019 tại Rockville, Maryland USA**

Hưởng thọ 75 tuổi

*Thành kính chia buồn với Bà Quả Phụ Dương Thiệu Toàn
(Đỗ Thị Bảo Kính) và các cháu,
ÔB Đặng Hữu Thọ & Dương Nguyệt Ánh
cùng toàn thể tang quyến*

*Nguyện cầu linh hồn Ô Anthony Dương Thiệu Toàn
sớm về hưởng Nhan Thánh Chúa*

Thay mặt văn thi hữu của Cơ Sở Cỏ Thơm và một số thân hữu:

Phan Anh Dũng, Phan Khâm, Đỗ Tràng Mỹ Hạnh,

Nguyễn Thị Ngọc Dung, Trương Anh Thụy, Phạm Xuân Thái,

Vũ An Thanh, Nguyễn Tuấn, Ngô Tăng Giao, Phạm Văn Tuấn, Phạm Trọng Lê,

Đình Hùng Cường, Dương Ngọc Hoán, Phạm Gia Hưng, Nguyễn Việt Kim ...

PHÂN ƯU

Nhận được tin buồn:

Anthony DƯƠNG THIỆU TOẢN

Cựu Trung Úy Giáo Sư Văn Hóa Vụ, Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam
Cựu Giảng Viên Trường Kỹ Sư Phú Thọ, Việt Nam

Sinh Ngày 2 tháng 11 năm 1945 tại Nam Định, Việt Nam
Đã được Chúa gọi về lúc 7 giờ 10 phút tối ngày 20 tháng 7 năm 2019
tại Rockville, Maryland, USA

Hưởng thọ 74 tuổi

**Chúng tôi vô cùng thương tiếc vì đã mất đi
người bạn vui vẻ, hiền hòa và nhân hậu.**

Xin thành kính chia buồn cùng chị Bảo Kính, anh Dương Thiệu Hoan,
Khoa Học Gia Dương Nguyệt Ánh và Phu Quân Đặng Hữu Thọ
cùng toàn thể tang quyến

**Nguyện cầu linh hồn Anthony Dương Thiệu Toản
sớm về hưởng Nhan Thánh Chúa**

GIA ĐÌNH:

- Phạm Xuân Thái/Ngô Nguyệt Hằng
- Đặng Thu Thủy
- Lê Tấn Tuyển/Hiếu Tâm
- Trương Quốc Sủng/Mai Ngân
- Phạm Đỗ Tuệ/Ngọc Nữ
- Dương Đức Trường
- Đàm Quang Toản/Bội Hoàn
- Nguyễn Văn Long/Đào Bạch Lan
- Đặng Đình Khiết
- Nguyễn Tường Giang
- Nguyễn Gia Kiểng (Paris)
- Nguyễn Văn Thành
- Võ Tuấn Chấn
- Đỗ Mộng Chương
- Nguyễn Tường Thiết
- Nguyễn Lê Hiến/Liên
- Vũ An Thanh/Ngọc Thanh
- Trần Thị Thanh Minh
- Nguyễn Toản/Thu Giang
- Trương Cam Vĩnh
- Dương Kim Long/Thanh Xuân
- Từ Doanh/Chi Lan
- Dương Ngọc Hoán/Giáng Tiêu
- Nguyễn H Long/Trương Anh Thụy
- Bùi Xuân Cảnh
- Nguyễn Văn Thịnh
- Nguyễn Tuấn (Harrisburg)
- Hồ Tấn Lễ
- Nguyễn Ngọc Châu
- Nguyễn Tường Đăng
- Anh Ngọc/Nhung
- Đinh Hùng Cường/Ngọc Trâm

EULOGY

To Dương Thiệu Toàn

Farewell my friend now that you've grown wings
Heaven welcomes you as you're no longer an
earthling
Life's death, love's loss, it's all part of God's grace
For us all mortals to behold its pace
Missing you we all always will
Remember your gentle smiling thrill
So be happy wherever you may be
Enjoy your peace thru all of eternity!
Quốc Sùng

July 2019

Ra mắt sách "TẤM LÒNG TRẢI RỘNG" của Phạm Xuân Thái August 30, 2015

Từ trái: Nhạc sĩ Thanh Trang, ÔB Dương Thiệu Toán, Ca sĩ Quang Tuấn, ÔB Nguyễn Tuấn, Phan Anh Dũng
Chương trình nhạc thính phòng "TÌNH KHÚC MÙA THU" - 5 tháng 10, 2008 - Annandale, Virginia USA

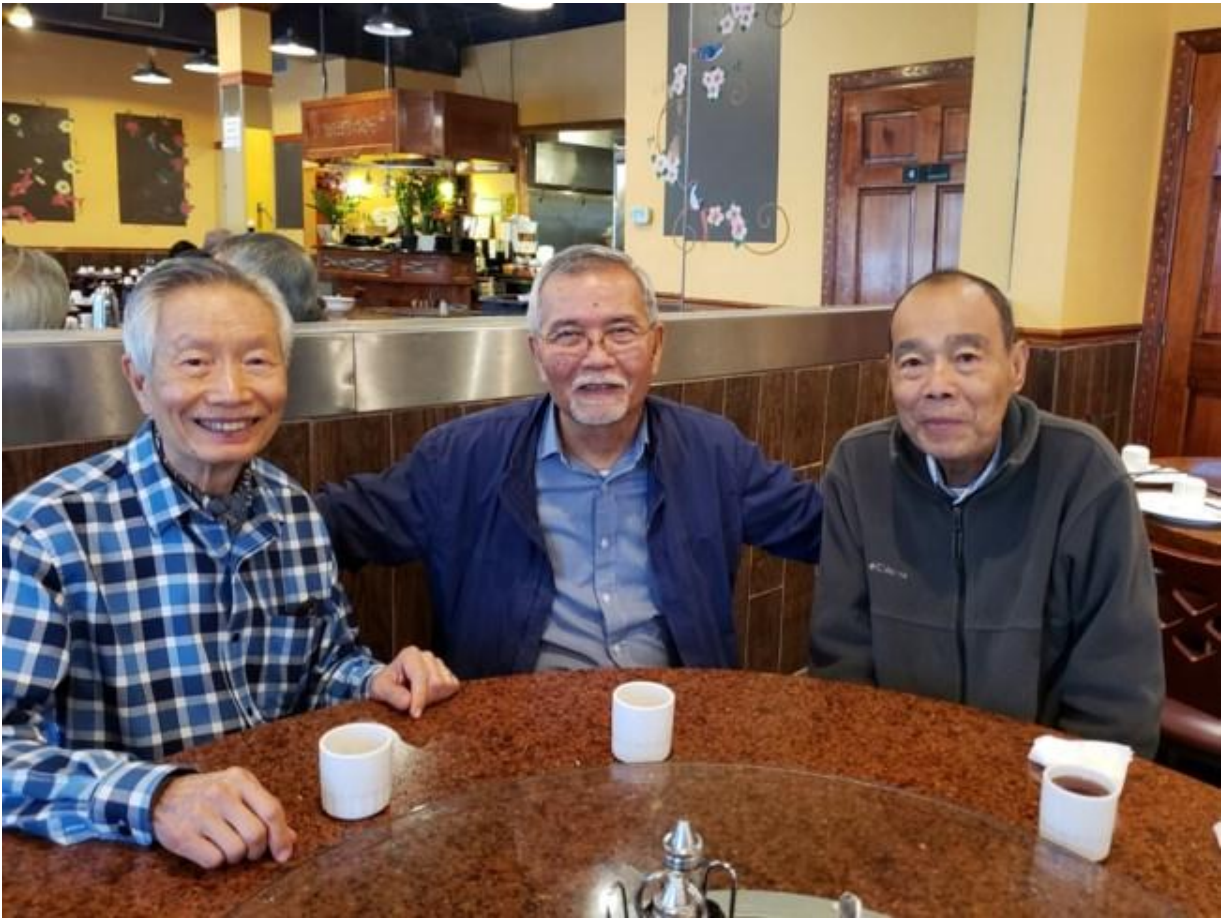

CẢM TẠ

Chúng tôi xin chân thành cảm tạ và tri ân:

- Msgr. Edward J. Filardi, Chánh Xứ Our Lady of Lourdes Catholic Church
- Cơ Sở Cô Thơm Magazine và thân hữu
- Gia Đình cựu Giáo Sư Văn Hóa Vụ trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam
- Cựu Sinh Viên Sĩ Quan trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam
- Khóa 8 Kỹ Sư Công Nghệ và Hội Ái Hữu trường Kỹ Sư Công Nghệ VN
- Gia Đình Mũ Đỏ Hoa Thịnh Đốn
- Các bạn cựu học sinh Chu Văn An
- Toàn thể cựu GS Bùi Thị Xuân và Trần Hưng Đạo Đà Lạt tại Quốc Nội và Hải Ngoại
- Gia Đình Tiếp Viên Phi Hành Hàng Không Việt Nam vùng Hoa Thịnh Đốn, California và Pháp
- Hội Ái Hữu trường Trung Học Châu Văn Tiếp, Nam California
- Quý Thông Gia

Cùng tất cả thân bằng quyến thuộc xa gần đã phân ưu, gửi vòng hoa, thăm viếng, viết bài tường niệm, đọc điều văn, ủng hộ The Reusch Center, cầu nguyện, xin lễ, và dự Thánh Lễ tiễn đưa:

Chồng, Anh, Cha, Bác, và Ông Nội chúng tôi là:

Anthony DƯƠNG THIỆU TOẢN

đến nơi an nghỉ cuối cùng

Trong lúc bối rối, tang gia không tránh khỏi sơ suất,
kính xin quý vị niệm tình tha thứ

- Vợ:** Dương Bảo Kính (Đỗ Thị Bảo Kính)
Trưởng Nam: Dương Hồng Lâm
Thứ Nam: Dương Hồng Vũ, vợ Đặng Trần Phước Tâm và các con
Dương Thúy An & Dương Thúy Vi
Em Trai: Dương Thiệu Hoan và các con
Em Gái: Dương Nguyệt Ánh, chồng Đặng Hữu Thọ và các con

TANG GIA ĐỒNG BAI TẠ